

Themapreek Focus 0.2. 'Verwondering' Filippenzen 1 vers 3-11

Gemeente van Christus,

Jezus was op weg naar Jeruzalem. Maar onderweg onderbrak hij zijn reis, en ging hij een dorp binnen. Een dorp zoals Drongelen, Eethen. Daar wil hij zijn. Hier wil hij zijn. En in de dorpen waar hij binnengaat, ontmoet hij Martha en Maria. Martha, die Jezus gastvrij ontvangt in haar huis. Over die ontmoeting hoorden we vorige week zondag. Was u, was jij deze week zo'n Martha? Raakt het u ook zo dat Jezus dorpen als dit niet voorbij snelt, maar juist stopt! Zijn reis onderbreekt, bij u, bij jou thuis wil zijn? Als meester te midden van zijn leerlingen. Zoals de twaalf, maar ook zoals Martha, die hij roept. Niet tot de orde van de status quo, zoals men vindt dat het hoort. Nee, hij roept haar tot zijn orde. 'Martha, Martha.' Jezus volgen, leerling zijn. Zoals Maria, die haar plekje al gevonden had, als leerling aan zijn voeten. Tegen alle verwachtingspatronen in. Het Focustraject dat we gaan als gemeente wil u, wil jou daarbij helpen. Om meer en meer een leerling te worden zoals Martha en Maria. Dat kan betekenen dat we vanuit onze drukdoenerij erbij geroepen moeten worden, zoals Martha. Om erbij te komen in de kring om Jezus heen. Aan zijn voeten. Tussen Maria en de anderen in. Want Jezus volgen kun je niet alleen. Luisteren naar Jezus doen we samen. Om toegerust te worden. Een beweging naar binnen, naar ons eigen hart. Om straks ook de beweging naar buiten te kunnen maken. Met open ogen voor de mensen om ons heen.

Zo ontdekten we vorige week de betekenis van het ontmoeten. De ontmoeting met Jezus, dat vooral. En daarbij is de ontmoeting met elkaar van grote waarde. Fijn dat u, dat jij er ook vanmorgen weer bent! Een aantal van jullie was er ook woensdag, toen we het onderlinge gesprek gebruikten om te groeien in geloof. Ontmoeten. Ook met dat streepje ertussen. Losraken van alles wat zich aan ons opdringt als belangrijker dan het zitten aan Jezus' voeten. Hoe goed het in zichzelf ook wezen kan. Dat dienen, zoals Martha deed. Jezus gastvrij ontvangen in je huis.

Laten we niet vergeten dat ook dát moed vraagt, en niet vanzelf spreekt. Zeker niet voor ons vandaag. Druk als we kunnen zijn met van alles en nog wat. Zo druk, dat we Jezus daar maar nauwelijks bij kunnen hebben, lijkt het wel. Vond Jezus deze week een plekje bij jullie thuis? Of kwam het deze week nog even niet uit? Hem gastvrij ontvangen, vraagt moed. Doen wat Martha deed.

Want als Jezus bij ons te gast is, dan biedt dat ruimte voor ontmoeting! En dat is geweldig, en spannend tegelijk. Want dan is hij bij ons thuis, en komt hij letterlijk dichtbij. Met zijn onderwijs over God's koningschap. Een koningschap dat een

weg wijst voor deze wereld naar het echte leven. Een koningschap dat beginnen wil in uw, jouw en mijn leven. Daar wil zichtbaar worden wat het betekent om te leven volgens de verrassende normen en waarden van God's nieuwe wereld. Die geen fata morgana of utopie is, maar werkelijkheid! Begonnen in Christus' Jezus. Ultiem zichtbaar geworden in zijn gang naar het kruis en in zijn opstanding. Een nieuwe wereld die definitief zal doorbreken als Christus terugkomt, en die tot die tijd oplicht, waar mensen gaan in het spoor van Jezus en doen zoals hij. Zoals Maria, die de tijd nam om van Jezus te leren. Die een ontmoeting met hem als topprioriteit had. Ondanks dat ze wel kon vermoeden wat anderen van haar stap zouden vinden. Maar ze was te vinden aan Jezus' voeten.

Gemeente, daar vinden we alles wat we nodig hebben. Hou jezelf niet voor dat daar geen plek voor jou zou zijn. Omdat je zo gelovig niet bent. Leg u ook niet neer bij de moeite die het u kost om routines te doorbreken. Focus dan op Jezus! Bedenk wat hij voor je wil betekenen. Bedenk wat hij al voor u betekent heeft.

Dat eenvoudige kinderlied raakt nog altijd de kern. Lees je Bijbel, bidt elke dag. Dat je groeien mag! Zoek daarbij de ontmoeting met andere gemeenteleden. Als geloofsgenoten. Als leden van één familie. Deel je ervaringen. Wat goed gaat, wat je lastig vindt. Hoe geef je handen en voeten aan het geloof?

Kijk, gemeente, het gaat om ont-moeten. Met dat streepje ertussen. Dat we onze prioriteiten anders leren stellen. De focus op Jezus houden. Juist de rust te zoeken en te vinden, die velen hard nodig hebben in een complexe wereld. Door als Maria tijd te vinden aan de voeten van Jezus, en door als Martha ons te laten aanspreken als Jezus ons roept, kunnen we groeien in het geloof.

En laten we steeds terugkeren naar het begin. Zijn begin. Jezus ging het dorp binnen. Daar wil hij zijn. In ons leven van elke dag wil hij zijn. En dat is geweldig! We ontdekten dat vorige week in een verhalend stuk uit het evangelie. Vanmorgen lezen we een brief. Van Paulus. Waar het ook draait om Gods begin. En dat niet alleen. We hoorden de kern: 'Hij die het goede werk in ons begonnen is, zal dat ook voltooien tot op de dag van Jezus Christus.'

En zo komt vanmorgen een tweede kernwoord centraal te staan. Verwondering. Focus wil allereerst een beweging naar binnen maken. Naar het hart van onze gemeente. Naar ons eigen hart. Samen ontdekken we wie God is. In het leven van de gemeente, in ons eigen leven. En broeders en zusters, vanmorgen verwonderen we ons daarom. Zijn we dankbaar. Omdat we beseffen dat God al zoveel doet, en al zoveel heeft gedaan. In onze gemeente. In onze persoonlijke levens.

Prachtig om daarmee te beginnen, dat te ontdekken, als we focussen op Jezus. De woorden die Paulus aan de kerk in Filippi schrijft, zijn onze gids. We zetten ze op het scherm.

Paulus dankt God. Voor de gemeente in Filippi. Telkens wanneer hij aan hen denkt. Als hij aan hen denkt, dan wordt hij blij! Wat dacht u, jij toen we die verzen lazen? Mooi! Tikje overdreven... Herkenbaar! Zou ik ook wel willen... Ga ik ook doen!

Ja, wat geeft u vreugde in ons leven als gemeente in Eethen en Drongelen? En jou? Waar wil je voor danken als je denkt aan de gemeente? Laten we even de tijd nemen onze gedachten daarop te richten. Waar zouden we voor willen danken? (...)

Laten we deze dankpunten delen! Steeds als we elkaar treffen. Morgenavond leidt Jan Sterrenburg de thema-avond. Dan is er alle ruimte om deze dankpunten daadwerkelijk te delen. Haak gerust aan! Het is prachtig om dat te kunnen doen. Redenen genoeg om te danken. Ik vind dat bemoedigend. Dat als we er even de tijd voor nemen, en als we onze gedachten erop richten, dat we dan genoeg vinden dat ons dankbaar stemt!

Ja, want God gaat een weg door de eeuwen heen. Stel je voor! Al eeuwenlang komen er bewoners van Drongelen en Eethen samen om God te dienen. In totaal andere tijden als de onze. Maar het stokje is van generatie op generatie doorgegeven. Gehoor gevend aan wat de dichter van Psalm 78 ons leert: 'Wij mogen het verleden niet vergeten; ook moeten onze kinderen het weten. Vertel met verve aan je nageslacht over de HEER, zijn werken en zijn macht.'

Prachtig! Met verve vertellen over de Heer, zijn werken en zijn macht. Dat gebeurt dus al eeuwen lang. Ook hier. En wij mogen dat doen vandaag de dag. Aan weer een nieuwe generatie. Natuurlijk er zijn heel wat momenten geweest dat het erom spande. Om allerlei redenen, binnen de gemeente. Daarbuiten. Niemand zal ook beweren dat het eenvoudig is.

Maar als we Paulus dan horen spreken over vertrouwen op God, die het goede werk dat Hij begonnen is, ook voltooiën zal tot op de dag van Christus, dan is dat hoopvol. Dan stemt dat dankbaar. God laat niet los waaraan Hij begonnen is, maar blijft trouw van generatie op generatie.

Toch blijkt dankbaar leven best een moeilijke opgave te zijn. Misschien ervaarde je dat nu net al wel. Gek genoeg hebben wij vaak sneller zaken paraat die ons géén vreugde geven in het gemeentelven. Dingen waar we persoonlijk moeite mee hebben. Of waarvan we weten dat dit voor een ander geldt. Onze ingebakken neiging bijvoorbeeld om vooral te tellen. Hoeveel, of hoe weinig. Minder. Ik merk dat bij mezelf ook. Die neiging om te snel te kijken naar wat er níet goed gaat. Nee, niet dat dit de standaardmodus is, maar we vervallen er zo vaak toch weer in.

Danken is een kunst. Althans, als we ons uitgangspunt nemen bij onszelf. Wij hebben daar vaak moeite mee. Omdat we niet goed kijken. Snel over de echt belangrijke dingen heen kijken. Gefocust zijn op de verkeerde dingen. Krimp.

Vacatures in kerkenraad of ander gemeentewerk. Veranderingen, die ons te snel of te langzaam gaan.

Nee! Ho! Dat gaan we vanmorgen niet doen! Voor alles is een tijd. Maar nu gaan we terug naar wat er zonet bij ons bovenkwam, waarvoor we willen dánken. We richten ons op wat ons vreugde geeft. Want daar is reden genoeg voor.

Verwondering. Paulus' brief aan de Filippenzen staat er bol van. Des te opmerkelijker, omdat het met hemzelf bepaald niet goed gaat. Hij zit gevangen, waarschijnlijk in Efeze. Het zijn spannende tijden. En te midden van die tegenstand, wordt hij bemoedigd. Door de contacten met zijn broeders en zusters in de gemeenten. En vanuit Filippi is Epafroditus op bezoek gekomen. Dat ging ook bepaald niet van een leien dakje. Die had ook allerlei tegenslag te verduren gehad. Maar hij had behalve de morele steun van de gemeente in Filippi, ook financiële ondersteuning meegenomen. Broodnodig, want in de gevangenis in die tijd moest je zelf voor je onderhoud zorgen!

Paulus schrijft een dankbare brief terug. Maar uit alles blijkt dat zijn dankbaarheid en vreugde voor hen verdergaan dan alleen deze financiële steun. In vers 5 spreekt hij over de gemeenschap aan het Evangelie. Dat is een kernwoord voor de onderlinge band tussen christenen. Koinonia. Ze zijn partners. Maken samen deel uit van dezelfde missie. Die van God.

Prachtig is dat. Om zo ook naar onze gemeente te kijken. Als deel van de wereldwijde kerk. Samen partners. Deelgenoten. In Gods missie. De NBV vertaalt dit als 'bijdragen aan de verspreiding van het evangelie'. Zeker! Maar dan dus ieder op z'n eigen wijze. Paulus als de apostel die van plaats naar plaats trok. De gemeente juist óp die eigen plek. In Filippi, in Drongelen, in Eethen. Daar waar we wonen, werken, leven.

Partners voor de zaak van het evangelie. Die als het goed is ons hart heeft! Omdat we geraakt zijn, gegrepen door Christus zelf. Die ons riep. 'Martha, Martha!' Omdat we aan zijn voeten zittend, steeds meer begonnen te zien dat het leven in navolging van negoden ons niets te bieden heeft. En dat dit bij Messias Jezus zo totaal anders is. Die voor ons het goede in petto heeft.

Hij, die het goede werk in ons begonnen is, zal dat voltooiën tot op de dag van Jezus Christus. Totdat Hij terugkomt, en zijn Koninkrijk definitief doorbreekt. Tot aan die dag zijn we als christenen aan elkaar gegeven als partners in grace, deelgenoten in de genade, zoals Paulus in vers 7 schrijft.

En dat stemt dankbaar. Dat verwondert ons. Als het goed is blijvend. Dat God een weg gaan wil met ons. Ons in blijft schakelen in zijn missie. En dat we daarin mogen blijven groeien. Door ontmoetingen onderling. Maar vooral door ontmoetingen met Jezus. Want groeien blijft nodig. Zittend aan zijn voeten.

Paulus beschrijft in de taal van de brief wat er gebeurt als we net als Maria daar gaan zitten.

In vers 9-11 doet hij dat. Dan gaat het om groeien in liefde. De liefde van Christus. Dat gaat over hoofd, hart en handen samen. Over liefde voor God én liefde voor de naaste, zoals we ook ontdekten in de context van het verhaal van Martha en Maria.

Het komt aan op onderscheidingsvermogen. Weten wat wezenlijk is. Waar het op aankomt. Welke prioriteiten stellen we? Als gemeente. Als christen. Thuis, in de opvoeding, in ons werk, in onze relaties. Gaan we mee met de flow van de tijd waarin we leven? Of lukt het om tegen die soms sterke stroom in te gaan. Andere keuzes te maken, andere dingen belangrijk te vinden, en daarnaar te handelen. Keuzes in lijn met het goede leven van het evangelie. Daarover gaan die vruchten van gerechtigheid in het laatste vers. Vruchten van gerechtigheid, de vruchten van de Geest, die ons leidt: liefde, blijdschap, vrede, geduld, vriendelijkheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid en zelfbeheersing.

Dat goede leven, daarvan mag de gemeente van Christus iets laten zien. Dat is de weg van de navolging, in zijn spoor. Een weg. Waarop groei mogelijk is. Zeker! Een weg die God is begonnen door deze wereld en in deze wereldtijd. Een weg ook die Hijzelf naar de voltooiing zal leiden. Een weg waarvan het zijn diepe verlangen is dat u, dat jij hem ook zal volgen.

Verwondering. Dankbaarheid. God gaat een weg. Ook onder ons. God laat niet los wat Hij begonnen is. Nee, Hij zal het goede werk voltooien. Het gaat toe naar zijn Koninkrijk. Dat is een besef dat we elkaar steeds mogen voorhouden. Paulus leert ons danken. Hij leert ons anders kijken naar de gemeente en naar kerk-zijn vandaag, dan we misschien geneigd zijn te doen. Hoopvol. Hij helpt ons focussen op wat er echt toe doet. Daarom zijn we dankbaar. Daarom prijzen we God.

Looft God, Hij stuurt het schip der kerk, dat naar de morgen vaart.

Hij is de hartslag van ons werk, Hij houdt het welbewaard.

Amen.